

Arrest

**nr. 121 463 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 februari 2013 tot intrekking van een verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum type D, met het oog op gezinshereniging.

Op 5 mei 2011 kent de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de afgifte van het visum toe op voorlegging van een geregistreerde huurovereenkomst of een eigendomsakte.

Op 6 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*), aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 mei 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Nazilli

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

-de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de echtgenoot sedert augustus 2011 werklozensteun geniet.

Wat betreft het actief naar werk zoeken van de echtgenoot van betrokkene (cfr. artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980)

Slechts één bewijs van sollicitatie werd overgemaakt om bij een bakker te werken, dat dateert van 05.12.2012: hieruit blijkt echter dat meneer pas stappen onderneemt actief op zoek te gaan naar werk als het verblijf van betrokkene in het gedrang komt. Trouwens één sollicitatie bewijst onvoldoende dat betrokkene actief werk zoekt.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele/sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

**aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 26.10.2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.*

**omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst.*

**het volgen van een inburgeringscursus en een eerste module Nederlands is verplicht*

**Het volgen van een inburgeringscursus (aanvullende cursusinformatie), weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.*

**wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband: die weegt niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van bestaansmiddelen. Trouwens, betrokkenen woonden van 14.08.2012 tot 15.11.2012 niet samen.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Krachtens artikel 39/82, § 3, 2de lid van de vreemdelingenwet dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. *In casu* wordt in het opschrift van het verzoekschrift duidelijk het volgende vermeld “*verzoekschrift strekkende tot schorsing en nietigverklaring*”. De vreemdelingenwet voorziet niet in de mogelijkheid om ter terechtzitting de rechtspleging alsnog te veranderen in een ‘beroep tot nietigverklaring’. Het is niet in het belang van een goede rechtsbedeling om in de loop van het geding het beroep te wijzigen. Het verzoek om de vordering te veranderen tot een nietigverklaring kan niet worden aanvaard.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2 Evenwel dient te worden vastgesteld dat indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, de gemachtigde van de staatssecretaris op dergelijk ogenblik dient te beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. *In casu* voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zoals de verwerende partij zelf ook aangeeft, roept verzoekster aldus de schending in van een hogere rechtsnorm dan de vreemdelingenwet. Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 26/4, § 1 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

4.2 Ter terechtzitting doet de raadsman van verzoekster afstand van dit middel.
De afstand wordt aanvaard.

4.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, de hoorplicht, tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens.

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat verweerder kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur, de hoorplicht, moet afgenomen worden

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, de hoorplicht, enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoekster; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoekster burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van verweerder niet vervuld werd.

Dat inderdaad het zo zou kunnen zijn dat de feiten zodanig duidelijk zijn dat een verhoor niet nuttig zou zijn indien gedaagde een gebonden bevoegdheid heeft en geen andere beslissing zou kunnen nemen dan het intrekken van het verblijf, echter dit is niet het geval.

Artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dot de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1 ° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

De tekst vermeldt het woord 'kan' zodat gedaagde over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt, maar er is meer.

Artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet stelt immers dat:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de oord en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. "

Dat gedaagde derhalve verplicht is rekening te houden rekening met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Welnu verzoekster meent dat wanneer gedaagde verplicht is hiermee rekening te houden dit automatisch inhoudt dat zij de kans dient te krijgen deze elementen aan te brengen.

Immers de bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

"omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst"

Verzoekster verwijst naar het vierde middel voor een grondige bespreking van de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, van de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede van haar familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst.

Het staat evenwel vast dat de korte duur van het verblijf bezwaarlijk iets zegt over de hechtheid van de gezinsband noch over het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst. Los van het feit dat zulks helemaal niet "ondenkbaar" is maakt gedaagde een conclusie die maakt dat in ieder geval als het verblijf in het Rijk kort is in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst er nooit sprake kan zijn dat er geen familiebanden, culturele of sociale banden meer bestaan. Dit maakt een toetsing compleet nutteloos. Gedaagde ontslaat zich op deze wijze van haar verplichting deze zaken nauwkeurig te onderzoeken, onderzoek dat minstens dient in te houden dat verzoekster haar standpunt naar voren kan brengen.

Dat de hoorplicht geschonden is.

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)"

4.4 De Raad stelt vast dat verweerder een einde heeft gesteld aan het verblijf van verzoekster met toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op basis van de overweging dat verzoeksters echtgenoot niet voldoende bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, zodat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en wordt niet betwist door verzoekster.

Daar de beslissing tot intrekking van verblijf is gebaseerd op een correcte en zorgvuldige feitenvinding kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht moet worden geuid dat het vervullen van deze plicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie van die aard had kunnen verstrekken. Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft zij bovendien de gelegenheid gehad om informatie te verstrekken in het kader van het onderzoek door verweerder naar de 'duurzame verankering' van verzoekster. Verzoekster werd op 6 december 2012 ter kennis gebracht van de vraag om alle documenten aan te brengen die zij nodig acht in het kader van het onderzoek van de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van

familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Verzoekster heeft, blijkens de stukken van het administratief dossier, naar aanleiding van dit schrijven, verschillende stukken ingediend. Verzoekster heeft aldus de kans gekregen haar 'duurzame verankering' aan te tonen. Verzoekster verzuimt concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad werd door het feit dat zij niet alsnog mondeling werd gehoord door verweerder. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij haar grief dat de hoorplicht werd geschonden.

In zoverre verzoekster verwijst naar het vertrouwensbeginsel moet worden geëit dat het feit dat een vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om haar echtgenoot te vervoegen niet impliceert dat zij erop mag vertrouwen dat verweerder haar verblijfsrecht niet meer in vraag zal stellen. Artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet laat verweerder toe om het verblijf van een vreemdeling te beëindigen wanneer dit niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Verzoekster kende of behoorde deze wetsbepaling te kennen.

Gelet op voorgaande vaststellingen en nu de bestreden beslissing werd genomen op basis van duidelijke wetsbepalingen kan verzoekster ook niet voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10, § 2, derde lid en § 5 van de vreemdelingenwet, in het licht van het Chakroun-arrest van het HvJ van 4 maart 2003 (zaak C-578/08) en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing geeft de volgende motivering:

De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat de echtgenoot sedert augustus 2011 werklozensteun geniet.

Wat betreft het actief naar werk zoeken van de echtgenoot van betrokkene (cfr. artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980):

Slechts één bewijs van sollicitatie werd overgemaakt om bij een bakker te werken, dat dateert van 05.12.2012: hieruit blijkt echter dat meneer pas stappen onderneemt

actief op zoek te gaan naar werk als het verblijf van betrokkene in het gedrang komt. Trouwens, één sollicitatie bewijst onvoldoende dat betrokkene actief werk zoekt."

Artikel 10, §2, derde lid van Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad:

"De vreemdeling bedoeld in §1, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden."

Artikel 10, §5, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan 120% van het leefloon (1256,97 euro).

Artikel 10, §5, tweede lid, 3° bepaalt dat bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen, de werkloosheidsuitkeringen in aanmerking mogen komen voorzover de betrokkene echtgenoot kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

De echtgenoot van verzoekster heeft verschillende sollicitatiebewijzen overgemaakt aan verweerder, doch vindt deze niet terug in het dossier of in de bestreden beslissing.

Uit de weinige stukken die hij nog heeft, blijken evenwel een jobaanbieding en sollicitatie bij 'Baklavaland' dd. 13 juni 2012, zijn inschrijving bij de VDAB dd. 21 augustus 2012, een sollicitatie bij 'Faling Paradijs' dd. 4 december 2012, een sollicitatie bij 'ABC Bakkerij' dd. 5 december 2012 en een sollicitatie bij 'BVBA Paleis' dd. 5 december 2012 (zie sollicitatie- en inschrijvingsbewijzen onder stuk 8). Bovendien is verzoeker tot op heden actief op zoek naar werk.

Daar al deze sollicitaties dateren van voor de bijlage 14ter of de beslissing tot intrekking en bevel om het grondgebied te verlaten dd. 6 februari 2013.

Daar de verdachtmaking dat de echtgenoot van verzoekster maar actief werk zoekt als het verblijf van verzoekster in het gedrang komt, geen enkele steek houdt omdat de beslissing dateert van na de bijgebrachte sollicitatiebewijzen.

Daar verweerder van deze sollicitatiebewijzen op de hoogte zou geweest zijn indien zij verzoekster en haar echtgenoot uitgenodigd zou hebben voor een gesprek en dus de hoorplicht nageleefd zou hebben (zie supra tweede middel).

Dat verweerder bijgevolg rekening moest houden met de werkloosheidsuitkeringen.

Dat indien verzoekster niet voldoende bestaansmiddelen kan aantonen, verweerder verplicht is om een 'individuele behoefteanalyse' te doen. Het is immers mogelijk dat een gezin met een lager inkomen toch in de eigen behoeften kan voorzien zonder ten laste van de openbare overheid te vallen.

Verzoekster verwijst hier desgevallend naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie dd. 4 maart 2012 (zaak C-578/08) en naar het arrest nr. 78.310 van 29 maart 2012 van de RvV.

De bestreden beslissing houdt een schending in van artikel 10, §2 en 5 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.”

4.6 Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoekster heeft haar verblijfsrecht verworven als echtgenote van een derdelander met verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat uit de aangebrachte documenten blijkt dat verzoeksters echtgenoot sedert 2011 werklozensteun geniet. Dit wordt niet betwist. Verder stelt verweerder in de beslissing vast dat er slechts één bewijs van sollicitatie werd overgemaakt en dit niet volstaat om het bewijs te leveren dat verzoeksters echtgenoot actief werk zoekt.

Verzoekster betwist dat er slechts één sollicitatiebewijs zou zijn overgemaakt. Deze bewering vindt evenwel geen steun in het administratief dossier, wat overigens door verzoekster wordt bevestigd. Verder maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij meerdere bewijzen heeft ingediend.

Verzoekster verwijst vervolgens naar tal van stukken in bijlage van het verzoekschrift gevoegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. Zij voegt eraan toe dat deze sollicitaties dateren van vóór de bestreden beslissing.

De Raad dient op te merken dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op stukken die thans voor het eerst worden voorgelegd doch waarvan verweerder geen kennis had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Het feit dat de thans voor het eerst voorgelegde stukken dateren van vóór de bestreden beslissing volstaat ook niet om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster kan bovendien bezwaarlijk stellen dat verweerder op de hoogte zou zijn geweest van deze stukken indien zij uitgenodigd zou zijn voor een gesprek, nu verzoekster uitdrukkelijk werd uitgenodigd bij schrijven van 6 december 2012 om alle stukken die zij nodig achtte in te dienen en zij hiervoor 30 dagen vanaf de betekening van het schrijven de gelegenheid kreeg. De hoorplicht als zorgvuldigheidsbeginsel impliceert niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen, hetgeen *in casu* het geval is, *quod non*.

Waar verzoekster nog aanvoert dat verweerder naliet na te gaan welke bestaansmiddelen zij en haar echtgenoot nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden moet worden gesteld dat zij niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij haar grief dat verweerder naliet een dergelijke behoeftenanalyse door te voeren. Verzoekster betwist immers niet dat haar echtgenoot sinds augustus 2011 werkloosheidsuitkeringen geniet. Er blijkt derhalve niet dat hij over enig inkomen beschikt dat overeenkomstig artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet door verweerder in aanmerking kan worden genomen. De Raad dient hierbij te duiden dat de werkloosheidsuitkeringen van verzoeksters echtgenoot enkel in aanmerking kunnen worden genomen indien tevens wordt bewezen dat hij actief werk zoekt (artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet). Verzoekster toonde, buiten één enkel sollicitatiebewijs, evenwel niet aan dat zij dergelijke bewijzen heeft. In dit verband kan ook opgemerkt worden dat de verwijzing naar het arrest Chakroun niet relevant is aangezien verweerder *in casu* geen absolute minimumnorm hanteert als inkomen doch vaststelt dat verzoekster geen bewijs levert van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, nu de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen. Bijgevolg beschikt verzoekster over geen inkomsten die door verweerder overeenkomstig artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.7 In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“A. EERSTE ONDERDEEL: schending van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht

Dat verzoekster de tekst van artikel 11, §2, 1° van de Vreemdelingenwet herhaalt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;"

Dat het voorlaatste lid het volgende vermeldt:

"B// de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Dat de bestreden beslissing het volgende vermeldt inzake deze laatste paragraaf:

- *aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 26 oktober 2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.*
- *omwille van de korte duur van het verblijf in België is het niet ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst.*
- *het volgen van een inburgeringscursus en een eerste module Nederlands is verplicht.*
- *wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband: die weegt niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van bestaansmiddelen. Trouwens betrokkenen woonden van 14.08.2012 tot 15.11.2012 niet samen.*

Verzoekster stelt dat de hechtheid van de gezinsband wel voldoende hecht is. Verzoekster merkt op dat zij en haar echtgenoot reeds gehuwd zijn sinds 22 juli 2005 en sinds 26 oktober 2011 samenwonen in

België als een gehuwd koppel, wat aantoont dat de gezinsband in de feiten voldoende hecht is. Dat verzoekster in verwachting is van een zoon bewijst deze voldoende hechte gezinsband.

Een behoefteanalyse door verweerder had bovendien aangetoond dat verzoekster en haar echtgenoot er wel in slagen om een menswaardig bestaan uit te bouwen met de werkloosheidsuitkeringen van haar echtgenoot.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben altijd samen gewoond, ook tijdens de periode van 14 augustus 2012 tot 15 november 2012. De stelling dat ze niet samen gewoond zouden hebben, steunt op een materiële vergissing van bij de gemeente die meneer op het oude adres geregistreerd lieten staan en mevrouw op het nieuwe huuradres.

Inzake de korte duur van het verblijf in België en het niet ondenkbaar zijn van familiebanden, culturele of sociale banden in het land van herkomst, meent verzoekster dat verweerder bezwaarlijk uit de beweerdelijke, korte duur van het verblijf in het Rijk kan afleiden dat er zeker nog familiebanden, sociale banden of culturele banden zijn in Turkije.

Tenzij indien verweerder beschikt over een magische kristallen bol kan zij zulks onmogelijk deduceren uit het beweerdelijk korte verblijf.

Verzoekster meent dan ook dat het hier gaat om stereotiepe motivering, welke verweerder zou kunnen toepassen op alle gevallen waarbij het verblijf in het Rijk kort zou zijn in verhouding met verblijf in het land van herkomst. Het is een 'passe partout'-motivering.

Verweerder voegt zo, de facto, een voorwaarde toe aan de wet, zijnde een "relatief" lang verblijf in het Rijk in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst.

Deze nieuwe voorwaarde is een schending van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

B. TWEEDE ONDERDEEL: schending van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht

Verzoekster stelt dat verweerder artikel 8 van het EVRM geschonden heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"7. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het algemeen belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster stelt dat verweerder op het tijdstip van de bestreden beslissing weet had van de gezinsband van verzoekster en haar echtgenoot.

Verzoekster merkt op dat zij en haar echtgenoot reeds gehuwd zijn sinds 22 juli 2005 en sinds 26 oktober 2011 samenwonen in België als een gehuwd koppel, wat aantoont dat de gezinsband in de feiten voldoende hecht is. Zeker indien verweerder wist of had moeten weten dat verzoekster in verwachting is van een zoon.

Verzoekster wenst daarnaast op te merken dat zij in België verscheidene hechte vriendschappen en sociale relaties heeft (zie brieven onder stuk 4).

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing wel degelijk een inmenging uitmaakt in haar gezins- en familieleven, zeker daar het een weigering van een voortgezet verblijf betreft.

Dat verweerder bijgevolg moest aantonen dat het ingrijpen in het gezinsleven noodzakelijk was conform artikel 8, tweede lid van het EVRM. Dat deze noodzakelijkheidstoets een afweging moet inhouden van het belang van het individu ten opzichte van het belang van de Staat (cf. RvV (A.V.) 1 7/02/2012, nr. 56.202).

Dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Daar verzoekster en haar echtgenoot perfect menswaardig leven van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen. Daar de beslissing tót uitwijzing van verzoekster en hun toekomstig kind naar Turkije een veel meer menssonwaardige situatie schept voor verzoekster, haar echtgenoot en hun toekomstig kind, terwijl het voor de Staat geen of weinig (materieel) voordeel schept aangezien verzoeksters echtgenoot zijn recht op verblijf en zijn recht op werkloosheidsuitkeringen blijft behouden.

Dat verweerder niet eens de moeite doet om artikel 8 van het EVRM te vermelden in de bestreden beslissing en de noodzakelijke afweging van artikel 8 van het ERVM eveneens niet vermeldt in de bestreden beslissing.

Besluit: de bestreden beslissing is niet verantwoord naar noodzakelijkheid en proportionaliteit, en houdt een schending in van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht."

4.8 Artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Verzoekster betwist niet dat haar echtgenoot sinds augustus 2011 werklozensteun geniet. Verweerder oordeelt op basis van de voorgelegde stukken dat verzoekster geen voldoende bewijzen voorlegt in verband met de actieve zoektocht naar werk van haar echtgenoot. Bijgevolg kan de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking worden genomen en voldoet verzoeksters echtgenoot niet aan de voorwaarde te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de beoordeling van verweerder niet kennelijk onredelijk of onjuist is.

Artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dat verzoeker geschonden acht, bepaalt het volgende:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit de motivering van de beslissing tot intrekking van verblijf, die door verzoekster in haar verzoekschrift daarenboven wordt geciteerd, blijkt zonder meer dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Verweerder heeft met een schrijven van 6 december 2012 uitdrukkelijk om alle documenten verzocht die verzoekster nodig achtte om het onderzoek in het kader van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet te kunnen uitvoeren. Verweerder oordeelt op basis van de ingediende stukken dat de korte duur van verzoeksters verblijf niet opweegt tegen het verlengen van het verblijfsrecht en dat de aard en hechtheid van de gezinsband niet opwegen tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van bestaansmiddelen. Bovendien heeft verzoekster van 14 augustus 2012 tot 15 november 2012 niet samengewoond met haar echtgenoot.

Verzoekster is het niet eens met dit motief en wijst erop dat de gezinsband voldoende hecht is. Zij is op 22 juli 2005 gehuwd en woont sinds 2011 samen met haar echtgenoot in België. Bovendien is zij in verwachting van een zoon. Zij betwist dat zij gedurende 3 maanden niet zouden hebben samengewoond. Dit berust volgens haar op een materiële vergissing van de gemeente.

Waar verzoekster betoogt dat het motief in verband met het niet samenwonen gedurende een drietal maanden berust op een materiële vergissing van de gemeente, kan zij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit een politieverlag van 10 november 2012 blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot op een verschillend adres waren ingeschreven. De reden waarom betrokkenen niet samenwoonden, kon de politie niet nagaan omdat verzoekster en haar echtgenoot niet reageerden op de uitnodigingen. De vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot niet samenwoonden van 14 augustus 2012 tot 15 november 2012 is in overeenstemming met de stukken van het dossier en verzoekster maakt geen materiële vergissing aannemelijk.

Het feit dat verzoekster zwanger is van een zoon wordt thans voor het eerst ter kennis gebracht met een medisch attest van 27 mei 2013. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van de stukken, nu hij geen kennis kon hebben van de zwangerschap op het moment dat de bestreden beslissing is genomen.

Verweerder oordeelt dat de aard en hechtheid van de gezinsband niet opwegen tegen de vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van de wet in verband met de bestaansmiddelen. Waar verzoekster betoogt dat de gezinsband wél voldoende hecht is, is zij het niet eens met het motief doch dit volstaat niet om het motief te weerleggen.

Verzoekster meent verder dat het motief in verband met het bestaan van familiebanden en culturele en sociale banden in het land van herkomst, stereotiep is en een “*passee partout*” motivering betreft.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoekster nog over familiebanden en culturele en sociale banden moet beschikken in haar land van herkomst omwille van de korte duur van het verblijf in België. Verzoekster verblijft sinds 26 oktober 2011 in België. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Het motief dat er wegens het korte verblijf in België nog familie-, culturele- en sociale banden met het land van herkomst bestaan, is niet kennelijk onredelijk nu verzoekster minder dan twee jaar in België verblijft op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoekster weerlegt dit motief niet door de stelling dat verweerder een voorwaarde zou toevoegen aan de wet en daarmee aan te geven dat zij het niet eens is met het motief.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot intrekking van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’ toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu verwijst verzoekster naar de gezinsband met haar echtgenoot, met wie zij samenwoont. Zij is bovendien in verwachting van een kind.

De gezinsband met haar echtgenoot wordt niet betwist.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de bestreden beslissing is genomen in overeenstemming met de wet en dat zij een legitiem doel nastreeft, met name het vermijden dat de familieleden die *in functie* van gezinshereniging een verblijfsrecht vragen, ten laste vallen van de openbare overheden. Er dient derhalve beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving. De bestreden beslissing gaat immers gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met het voortzetten van de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot, waar verweerder oordeelt dat de aard en hechtheid van de gezinsband niet opwegen tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. In tegenstelling tot wat verzoekster suggereert, blijkt uit de bestreden beslissing voldoende onderzoek in het raam van de duurzame verankering en de gezinsband.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland (dec.)*, nr. 44328/98, 5 september 2000).

In casu wordt niet betwist dat verzoekster nooit over enig langdurig verblijfsrecht heeft beschikt, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekster geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Bovendien laat verzoekster na aan te geven of het gezinsleven niet elders, bijvoorbeeld in haar land van herkomst kan worden verdergezet. Er worden geen hinderpalen aangevoerd die toelaten te besluiten dat het gezinsleven niet elders kan worden voortgezet. Het argument dat verzoekster en haar echtgenoot perfect in staat zijn een menswaardig leven te lijden van de werkloosheidsuitkeringen die haar echtgenoot geniet, toont geenszins aan dat de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM niet werd doorstaan. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen moet niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford*, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). *In casu* toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan.

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN